

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Agent of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

## **FEDOTOV protiv RUSIJE**

### **(članak 3., članak 5., članak 6. stavak 1. i članak 1. Protokola br.1)**

#### **Presuda od 25. listopada 2005. godine**

Povreda članka 3. (zabrana mučenja) u odnosu na podnositeljev pritvor 6. i 7. srpnja 2000. godine, no, nema povrede prava članka 3. u odnosu na podnositeljev pritvor dana 14 i 15. lipnja 2000. godine

Povreda članka 5. stavak 1. i 5. (pravo na slobodu i sigurnost)

Povreda članka 6. stavak 1. (pravo na pravično suđenje-razuman rok)

Povreda članka 1. Protokola br. 1. (zaštita vlasništva)

## **ČINJENICE**

Podnositelj, Igor Leonidovich Fedotov, je ruski državljanin, star 48 godina, koji živi u Bovoričima u Novgorodskoj Regiji (Rusija).

Godine 1999., protiv podnositelja je pokrenut istražni postupak zbog sumnje da je svoju službenu funkciju iskoristio za vlastitu dobit. U listopadu 1999. okružni državni odvjetnik u Borovičima donio je odluku o podizanju optužnice te izdao nalog za uhićenje podnositelja.

Dana 1. veljače 2000. godine državni odvjetnik novgorodske regije, ukinuo je odluku o podizanju optužnice protiv podnositelja i povukao nalog za uhićenje. U međuvremenu, dana 9. veljače 2000. godine borovička policija stavila je podnositeljevo ime na listu traženih osoba.

U travnju 2000. godine viši inspektor je obustavio postupak protiv podnositelja jer je utvrđeno da nije počinio kazneno djelo.

Dana 14. lipnja 2000. godine podnositelj je zadržan u Hotelu Izmajlovo u Moskvi jer se njegovo ime još uvijek nalazilo na federalnom popisu traženih osoba. Za vrijeme 12-to satnog

zadržavanja, policija ga je ispitivala, pretražila i navodno verbalno zlostavljala. Oslobođen je nakon što je regionalna novogorodska policija potvrdila da je nalog za uhićenjem povučen.

Dana 6. srpnja 2000. godine podnositelj je ponovo zadržan u Moskvi jer se njegovo ime i dalje nalazilo na popisu traženih osoba. Stavljene su mu lisice i odveden je u policijsku stanicu "Rostokino". Oslobođen je slijedećeg dana nakon što je zaprimljena obavijest da je nalog povučen. U pritvoru je proveo 22 sata za koje vrijeme nije dobio ni vode, ni hrane, niti mu je dozvoljen pristup WC-u.

U listopadu 2000. godine zamjenik državnog odvjetnika novogorodske regije, objasnio je podnositelju da je njegovo ime 5. svibnja 2000. godine brisano s popisa traženih osoba i da je centralna baza podataka Ministarstva unutarnjih poslova ažurirana dana 16. svibnja 2000. godine. Međutim, istražitelj je propustio obavijestiti borovičku policiju da je uhiđbeni nalog povučen što je dovelo do njegovog drugog uhićenja.

Nakon što je podnositeljev predmet Europski sud za ljudska prava u Strasbourgu uputio ruskoj Vladi, podokružni ured državnog odvjetnika u Ostankinskiyu, proveo je istragu o podnositeljevom prigovoru. U ožujku 2004. godine donio je odluku da neće pokrenuti kazneni postupak u odnosu na podnositeljeve prigovore o zlostavljanju jer nema dokaza da su policajci počinili kazneno djelo. Državni odvjetnik Grada Moskve, ukinuo je tu odluku i naredio daljnju istragu.

Početkom 2001. godine, podnositelj je tužio Ministarstvo financija, Ured Glavnog državnog odvjetnika i Ministarstvo unutarnjih poslova. Tražio je naknadu materijalne i nematerijalne štete u vezi sa nezakonitim kaznenim postupkom i uhićenjem.

Besmanijski moskovski okružni sud zatražio je od policijske stanice "Rostokino", da mu dostavi dokumente koji su se odnosili na podnositeljevo lišenje slobode 6. i 7. srpnja 2000. godine, a koji mu izgleda nikada nisu dostavljeni. Dana 18. rujna 2001. godine sud je utvrdio da je kazneni postupak protiv podnositelja bio nezakonit jer je na kraju obustavljen zbog nedostatka dokaza. Uzimajući u obzir činjenicu da je "podnositelj obećao da neće napustiti grad i da zapravo nije bio u pritvoru" okružni sud mu je dodijelio mali iznos naknade nematerijalne štete i odbio ostatak tužbenog zahtjeva.

Podnositelj se žalio, posebno navodeći, da je okružni sud namjerno dao nepotpunu ocjenu okolnosti predmeta i da njegova tužba za naknadu štete zbog protupravnog lišenja slobode u lipnju i srpnju 2000. godine nije bila uzeta u obzir. Moskovski sud je ipak potvrdio presudu okružnog suda.

U lipnju 2002. godine, podnositelj je basmanijskom okružnom sudu stavio prijedlog za ovrhu. Podnositelj, okružni sud i još neka nadležna tijela, razmijenili su niz podnesaka. Za to vrijeme, podnositelj je nekoliko puta obaviješten da je rješenje o ovrsi dostavljeno sudskim ovršiteljima. Međutim Glavni moskovski odjel Ministarstva pravosuđa, obavijestio je podnositelja da ne mogu ući u trag njegovom ovršnom rješenju.

U prosincu 2004. godine basmanijski okružni sud izdao je novo rješenje i dostavio ga neposredno Ministarstvu financija. U svom dopisu podnositelju, predsjednik suda priznao je da ranije izdano rješenje o ovrsi nije bilo u skladu sa zakonom o ovršnom postupku.

## **POSTUPAK**

Dana 18. prosinca 2001. godine podnositeljev zahtjev upućen je Europskom sudu za ljudska prava, a dana 23. studenog 2004. godine proglašen je djelomično dopuštenim.

## **PRIGOVOR**

Podnositelj se žali na lišenje slobode i uvjete njegovog zadržavanja dana 14.- 15. lipnja i 6.- 7. srpnja 2000. godine. Poziva se na članke 3. i 5.

Sud je odlučio, na vlastitu inicijativu, ocijeniti propust domaćih vlasti da kroz dulje vrijeme izvrše presudu basmanijskog okružnog suda od 18. srpnja 2001. godine, u smislu članka 6. stavak 1. i članak 1. Protokola br.1.

## **ODLUKA SUDA**

### Članak 3.

U odnosu na podnositeljevo lišenje slobode dana 14. i 15. lipnja 2000. godine, Sud je utvrdio da je lišenje slobode trajalo samo 12 sati. Slijedom rečenog, Sud nije smatrao da ponašanje kojem je podnositelj bio izložen, sadržava traženu minimalnu razinu ozbiljnosti u smislu članka 3. Zbog toga nema povrede.

Što se tiče pritvora od 6. i 7. srpnja 2000. godine, Sud je utvrdio da je podnositelj zadržan preko noći u ćeliji za noćenje, bez hrane, pića i neograničenog pristupa WC-u. Njegov opis podudara se sa nalazima Europskog komiteta za prevenciju od torture i nečovječnog i ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja (CPT) koji je 2001. godine utvrdio da su uvjeti pritvora u ćelijama moskovske policijske stanice potpuno neprihvatljivi za dulje zadržavanje.

Sud je utvrdio da su nezadovoljavajući uvjeti u kojima je podnositelj bio zadržan, pogoršali njegovu psihičku patnju uzorkovanu protupravnom prirodom njegovog pritvora što je dovelo do nečovječnog postupanja i povrede u smislu članka 3.

Osim toga, Sud je utvrdio da su domaće vlasti popustile istražiti podnositeljev prigovor u odnosu na uvjete njegovog pritvora. Istraga koja je započela 2004., nakon što je podnositeljev zahtjev komuniciran ruskoj Vladi, nije dovela do identifikacije odgovornih za nečovječne uvjete lišenja slobode.

Sud je stoga utvrdio da je došlo od povrede članka 3.

### Članak 5.

Nije sporno da nakon 1. veljače 2000. godine, kad je povučen nalog za podnositeljevo uhićenje, nije bilo daljnjih odluka domaćih vlasti kojima se određivalo uhićenje podnositelja. Stoga proizlazi, da podnositeljevo uhićenje u lipnju i srpnju 2000. godine nije bilo "nezakonito" niti prema domaćem pravu niti prema Konvenciji.

Sud je ustanovio sa dozom zabrinutosti, da je jedini razlog njegovog uhićenja bio nedostatak suradnje između nadležnih državnih vlasti. Borovička policija propustila je provjeriti postojanje važećeg uhišbenog naloga prije nego je stavila podnositeljevo ime na federalni popis traženih osoba što je dalje pogoršano ponašanjem novogorodske policije koja je propustila prijaviti podatak da je kazneni postupak protiv podnositelja ubrzo obustavljen. Daljnji razlog za zabrinutost jest činjenica da su moskovska policija i državno odvjetništvo propustili djelovati dovoljno brzo u vezi podnositeljevog prigovora o njegovom nezakonitom uhićenju, čime su omogućili ponovno uhićenje osobe za koju je utvrđeno da je nevina.

Na kraju, Sud je utvrdio da nisu napisani izvještaji o podnositeljevom uhićenju u lipnju i srpnju 2000. godine, i da je odgovorni zapovjednik policijske stanice izričito odbio napisati

zatraženi izvještaj. Ta činjenica, sama po sebi, smatra se izuzetno ozbiljnim propustom, budući da je tradicionalno stajalište Suda da neutemeljeno lišenje osobe predstavlja potpunu negaciju jamstava od osnovne važnosti sadržanih u članku 5. i predstavlja najgoru vrstu povrede tog prava. Nepostojanje izvještaja o takvom slučaju, kao što je datum, vrijeme i mjesto zadržavanja, ime osobe, razlozi zadržavanja i ime osobe koja ga provodi, smatra se nesukladnim zahtjevu zakonitosti i samoj biti članka 5. Sud je utvrdio da je došlo do povrede članka 5. stavak 1. i da, u svijetlu utvrđenog, nema posebnih pitanja u smislu stavka 2., 3. i 4.

Sud je, nadalje, utvrdio da je podnositelj opravdano podnio tužbu za naknadu štete koju je pretrpio uslijed protupravnog lišenja slobode. Međutim, domaći sudovi su je zanemarili. Basmanijski okružni sud je arbitrarno ocijenio činjenice, navodeći u svojoj presudi da "podnositelj u stvari nije bio u pritvoru", unatoč velikom broju dokaza koji su ukazivali na suprotno. Sud je utvrdio da je podnositelju uskraćeno provedivo pravo na naknadu štete za protuzakonito uhićenje i da je došlo do povrede članka 5. stavak 5.

#### Članak 6. stavak 1. i članak 1. Protokola br. 1

Sud je smatrao da se sve odgode u ovršnom postupku mogu pripisati propustima na strani domaćih vlasti.

Dakle, prve dvije godine basmanijski okružni sud je odbio podnositelju izdati rješenje o ovrsi, čime je spriječio da ono bude dostavljeno Ministarstvu financija. U isto vrijeme, dao je pogrešne informacije da je rješenje o ovrsi poslano na provedbu. Štoviše, dva puta je izdao rješenje o ovrsi koje nije bilo u skladu sa zahtjevima domaćeg prava.

Daljnja odgoda se pripisuje Ministarstvu financija koje je rješenje o ovrsi, nakon sedam mjeseci, vratilo podnositelju kako bi bitni nedostaci bili otklonjeni. Iako je rješenje ponovo vraćeno u prosincu 2004. godine, do veljače 2005. godine presuda još uvijek nije bila izvršena.

Sud je u više navrata utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1. u predmetima koji postavljaju pitanja slična ovima iz podnositeljevog predmeta. Uzimajući u obzir dostavljenu dokumentaciju, Sud je utvrdio je domaća vlast, godinama propuštajući provesti ovršnu presudu donesenu u korist podnositelja, onemogućila podnositelju da primi novac koji mu pripada. Zbog toga je došlo do povrede članka 6. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1.

U odnosu na članak 41. (pravična naknada) Konvencije, Sud je podnositelju dodijelio 7 400 EUR-a na ime nematerijalne štete u 800 EUR-a za izdatke i troškove postupka.